

GELUL IN DE RUIMTE

In 1966 werd de eerste aflevering uitgezonden van *Star Trek*. Een serie met ongetrainde mannen in pyjama's, bordkartonnen decors en een ruimteschip dat overduidelijk een schaalmodel was. Het was een ongeloofwaardig zootje. Tot de acteurs begonnen te praten. Mysterieuze gesprekken over deeltjestransporteurs, warpsnelheden, replicators, subatomaire hypospray en antimaterie.

Beam me up, Scotty!

Het gelul in de ruimte had een belangrijke functie. Het zorgde ervoor dat de kijkers, ondanks de pyjama's en het treurige decor, meegingen in de illusie.

Bij Fontys heb je zaaltjes vol ongetrainde mensen met slecht zittende kleren. Er hangt treurige kunst aan de muren, de planten zijn nep en iedereen kijkt op zijn eigen scherm. Een ongeloofwaardig zootje. Tot ze beginnen te praten. Mysterieuze gesprekken over agile, blended learning, plateau planning, feasibility studies en mitigeren van risico's.

Er zijn mensen die zich verzetten tegen het ingewikkelde jargon van de kenniswerker. Soms luidkeels, soms spelen ze heimelijk *bullshit bingo*. Ze eisen duidelijke taal. Een *feasability study* is gewoon kijken of iets haalbaar is, zeggen ze.

Maar, ze spelen hoog spel.

Spock, die van *Star Trek*, zei ooit: als je het onmogelijke uitsluit, dan is hetgeen dat overblijft, hoe onwaarschijnlijk ook, de waarheid. In dit geval is de waarheid, ben ik bang, dat ergens diep van binnen de meeste kenniswerkers begrijpen dat ze ook maar een rol spelen en dus wel moeilijke, onbegrijpelijke taal *moeten* gebruiken.

Zodat we ondanks de goedkope kostuums, de plafondplaten en de kartonnen bekertjes slappe koffie met zijn allen mee blijven gaan in de illusie.